

удовъ („Български писатели“, т. VI). Тъзи седемъ месеца използва и въ четене: още основателно се запознава съ френската поезия, особено съ творбитѣ на „декадентитѣ“ и символиститѣ: Бодлеръ, Маларме, Верленъ, Рение, Фр. Жамъ, белг. поети Матерлинкъ и Верхарнъ и пр. Усвоява тѣхнитѣ поетически похвати на изказване, допадатъ му и тѣхнитѣ теми и господствуващи настроения на разочарованостъ и безнадеждностъ. Впрочемъ, духътъ и формитѣ на новата поезия донѣкжде той възприема по-рано и чрезъ представителитѣ ѝ въ Русия — Минскій, Бальмонтъ, Брюсовъ и др.

На 1907 г., следъ завръщането си отъ Франция, печата „Безсъници“, писани презъ 1905 и 1906 г., а на 1908 г. — „Хайдушки копнения“, печатани по-рано въ сп. „Мисълъ“ (1905—1907 г.). Сжщата година напуска Народната библиотека и участвува въ редактирането на в. „Илинденъ“ и е членъ на „Задграничното представителство на Македоно-одринската революционна организация“. Презъ августъ, обаче, с. г. постъпва като драматургъ въ Народния театръ. Тази длъжностъ е изпълнявалъ съвѣстно и съ голѣмо умение, което личи и въ бележкитѣ му — умни и проникновени — за нѣкои отъ пиеситѣ, които е трѣбвало да се представятъ въ Народния театръ.

Истинско събитие въ вътрешния му животъ презъ това време съставя дълбокото му сърдечно увлѣчение въ Минка Ю. Тодорова, сестра на писателя Петко Тодоровъ. Тази задушевна любовъ действува като възродителна, творческа сила: оплодява душата му съ нови чувства и копнежи. На нея се дължатъ нѣколко отъ най-хубавитѣ пѣсни въ „Безсъници“ и „Прозрения“, тя е подтикътъ и за създаване